

Arrest

nr. 104 152 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2012 en om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 7 november 2012 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de eerste en van de tweede verwerende partij.

Gezien het arrest nr. 99 936 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 maart 2013 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnisch Albanese afkomstig uit Shullaz, gemeente Laç (district Kurbin). U bent in het bezit van de Albanese nationaliteit. Op 24 september 1994 huwde u met uw toenmalige echtgenoot, M. M. (...), met wie u twee kinderen kreeg. In 2003 verkrachtte M. (...) samen met zijn neef, H. M. (...), jullie buurmeisje, E. B. (...). Na de verkrachting stak M. (...) tevens de vader van het meisje, G. B. (...), neer. Buiten het gegeven dat uw echtgenoot voor deze feiten vanaf nieuwjaar tem mei/juni 2004 in de gevangenis zat en hij voor zijn vrijlating 20.000.000 lek had betaald kon u hierover echter geen verdere informatie geven. Sinds 2008 werd u door M. (...) meerdere malen per dag geslagen. Ook uw beide kinderen leden onder de psychologische en fysieke mishandeling van hun vader. U meldde deze echtelijke problemen een viertal keer aan uw dorpshef, P. L. (...). Hoewel deze u telkens beloofde dat hij met M. (...) praten zou enerzijds en stelde dat het geweld zich niet zou herhalen anderzijds, bracht dit geen beterschap met zich mee. In 2011 wilde uw ex-echtgenoot tevens uw dochter laten huwen met een man uit Malibardh. U dochter wilde dit echter niet en dreigde zichzelf het leven te ontnemen indien dit huwelijk door zou gaan. Uiteindelijk ging dit huwelijk niet door. U verliet op 29 augustus 2011 uw toenmalige echtgenoot en ging terug bij uw ouders wonen. Op 6 december 2011 scheidde u officieel van M. (...), waarbij u het hoederrecht over de kinderen kreeg. Na de echtscheiding, tot aan jullie vertrek te België, belde M. (...) zowel u als de kinderen regelmatig op waarbij hij doodsbedreigingen tav u uitte. Eveneens achtervolgde hij u in deze periode regelmatig per auto waarbij hij u via gebaren met de dood bedreigde. Toen uw vader dit op 28 december 2011 telefonisch aan de politie meldde vroegen zij de persoonsgegevens van zowel u als M. (...). De politie zei toen dat zij wegens de drukke nieuwjaarsperiode enkel in hoogdringende zaken konden tussenbeide komen, maar dat zij zich na deze periode met de zaak zouden bezighouden. Op 5 januari 2012 rapporteerde uw vader bovenstaande problemen tevens aan uw dorpshef P. L. (...), welke antwoordde dat hij M. (...) zou contacteren en dat het hierna beter zou gaan. Echter begonnen deze problemen een maand of twee weken na dit gesprek opnieuw. Op 25 juli 2012 kwam M. (...) u een bezoek brengen op uw werk waarbij hij u aan de haren trok, met voorwerpen gooide en u met de dood bedreigde. Die dag belde hij ook uw kinderen op waarbij hij zowel hen als u met de dood bedreigde. Na zijn bezoek op uw werk belde u de politie. Eenmaal ter plaatse stelde de politie u enkele vragen waarna u werd gezegd dat u nog een tweetal uur politiebescherming kon krijgen op uw werk en dat u de dag nadien naar het parket diende te gaan. De volgende dag nam het parket uw verklaringen af. Er werd een gerechtelijke procedure gestart tegen uw ex. Toen u zich op 15 augustus 2012 ging informeren naar de stand van zaken in dit onderzoek werd er u gezegd dat het onderzoek zou worden heropend na de zomervakantie. Op 3 september 2012 informeerde u nogmaals naar de stand van zaken, waarbij u opnieuw werd gezegd dat zij de zaak later gingen onderzoeken. Er werd u aangeraden zowel een advocaat als een psycholoog onder de arm te nemen om deze zaak te versnellen. De politie zei u toen ook dat uw echtgenoot zou worden opgepakt indien hij zich in een straal van 300 of 500 meter van u zou begeven. Toen u die dag zelf nog uw advocaat, S. D. (...), contacteerde bevestigde hij u dat deze zaak alsnog niet voor het gerecht was gekomen. Hierna belde het parket u nog eens op waarbij ze u zeiden dat uw echtgenoot niet was kwamen opdagen toen hij door hen opgeroepen werd. Het parket vroeg u toen ook om nogmaals met uw kinderen langs te komen met eventuele psychologische attesten. U ging hier echter niet op in. U bent van mening dat de Albanese autoriteiten u voor uw problemen met uw ex-echtgenoot geen voldoende bescherming boden. Begin september belde uw ex tevens uw broer op waarbij hij hem vroeg dat u uw klacht tegen hem zou intrekken. Enkel uren na deze telefoon kwamen er twee vrienden van M. (...), D. T. (...) en M. L. (...), bij uw broer thuis waarbij zij zeiden dat indien u uw aangifte niet zou intrekken het voor jullie niet duidelijk zou zijn waar deze zaak zou eindigen. Twee dagen na dit bezoek kwam er bij uw ouders thuis een brief aan met een doods-kist op getekend en de namen van uw kinderen en broer. Hierdoor besloot u op 3 oktober 2012 Albanië te verlaten en reisde u samen met uw kinderen naar België, waar u op 8 oktober 2012 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: de Albanese paspoorten van zowel u als uw beide kinderen (respectievelijk uitgereikt op 12 maart 2012 en op 31 augustus 2012); een schoolattest dd. 19 september 2012 waaruit blijkt dat u in 2011-2012 uw eerste jaar psychologie aan de universiteit heeft afgemaakt; een schoolattest dd. 19 september 2012 waaruit blijkt dat uw zoon A. M. (...) in het zevende schooljaar zit; een schoolattest dd. 17 september 2012 waaruit blijkt dat uw dochter A. M. (...) in 2011-2012 haar elfde schooljaar heeft afgewerkt; een proces-verbaal dd. 26 juli 2012 waarin uw verklaringen aangaande uw problemen met uw ex staan genoteerd; een attest dd. 17 september 2012 van de procureur van het district Kurbin waaruit blijkt dat er een gerechtelijk onderzoek is gestart dewelke zich in de fase van het vooronderzoek bevindt; een attest van de politie van Kurbin dd. 17 oktober 2012 waarin wordt beschreven dat zowel u

als uw vader een klacht ingediend hebben tegen uw ex-echtgenoot vanwege bedreigingen en slagen en dat de Albanese autoriteiten niet in staat zijn om u en uw kinderen in bescherming te nemen; een attest dd. 17 september 2012 van de gemeente Milot en ondertekend door dorpsvoofd P. L. (...) waarin uw problemen met uw ex-echtgenoot op uw aanvraag worden beschreven; een vonnis dd. 6 december 2011 waaruit blijkt dat u van uw ex-echtgenoot bent gescheiden en dat u hierbij het hoederrecht over uw beide kinderen kreeg en een psychologisch rapport dd. 6 december 2012 opgesteld op vraag van de rechtbank van eerste aanleg en waaruit blijkt dat zowel u als uw kinderen tijdens uw huwelijk psychologisch en fysiek werden mishandeld door uw ex-echtgenoot en waarin er wordt aangeraden u het hoederrecht over de kinderen te geven na de scheiding.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er, aangaande de problemen die u na uw huwelijk met M. (...) kende (hij achtervolgde u, kwam u op uw werk lastigvallen en uitte zowel telefonisch als per brief doodsbedreigingen aan zowel u als uw kinderen) gewezen te worden op enkele eigenaardigheden en tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen enerzijds en tussen uw verklaringen en de inhoud van de door u ingediende documenten anderzijds, waardoor uw geloofwaardigheid op de helling wordt gezet.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat dat M. (...) op 25 juli 2011 naar uw werk kwam waarbij hij u aan de haren trok, met voorwerpen gooide en u met de dood bedreigde. Later die dag belde hij uw kinderen waarbij hij zowel u als uw kinderen met de dood bedreigde (CGVS, p.11-13). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u die dag door uw ex-echtgenoot werd mishandeld en verkracht (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5). In het door u neergelegd proces-verbaal dd. 26 juli 2012 wordt dan weer expliciet vermeld dat uw ex-echtgenoot die dag geen fysiek geweld tav u hanteerde. Daarenboven blijkt uit dit attest niet dat hij nadien telefonisch ook uw kinderen met de dood bedreigde. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag had gemaakt van een verkrachting en dat de politie het aan de haren trekken niet als fysiek geweld beschouwen (CGVS, p.14). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht daar uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken u er in het Albanees werden voorgelezen waarna u uw handtekening ter goedkeuring gaf enerzijds en het proces-verbaal louter een weergave van uw verklaringen aan de politie betreft anderzijds. Tevens stel ik vast dat hoewel u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u voor de problemen die uw echtgenoot na 25 juli 2011 veroorzaakte geen aangifte meer had gedaan bij de politie (CGVS, p.16), u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u na de 25 juli 2012 opnieuw bescherming had gevraagd, maar dat u deze niet direct heeft gekregen waardoor u besliste om Albanië te verlaten (Vragenlijst DVZ, vraag 5).

Voorts stel ik vast dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat u voor uw problemen met M. (...) nooit een vrouwenorganisatie had gecontacteerd omdat u niet wist waar u deze kon vinden (CGVS, p.11). Later wijzigde u echter uw verklaringen en stelde u dat u voor uw problemen wel een vrouwenorganisatie had gecontacteerd, maar dat deze u niet konden helpen (CGVS, p.17). Op de vraag wanneer u deze organisatie had gecontacteerd, welke organisatie het betrof, waar deze gelegen is en welke het telefoonnummer was van deze organisatie moest u eveneens het antwoord schuldig blijven. Ik voeg hier nog aan toe dat het tevens zeer bevreemdend is dat hoewel u verklaarde dat de door uw echtgenoot opgestuurde brief met doodskist erop voor u de directe aanleiding was om Albanië te verlaten (CGVS, p.6), u deze brief niet voorleggen kon daar u deze had weggegooid (CGVS, p.15).

Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat de door u beschreven problemen met uw ex-echtgenoot van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u hiervoor geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor jullie een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Integendeel. U verklaarde dat toen uw vader op 28 december 2011 de politie belde om aangifte te doen van het gegeven dat uw ex u achtervolgde en per telefoon u met de dood bedreigde, zij de persoonsgegevens van uw ex vroegen en meedeelden dat zij zich met deze zaak zouden bezig houden na de drukke nieuwsjaarperiode en dat zij uw ex zouden opzoeken (CGVS, p.9-11). Jullie lieten echter na zich naderhand bij de politie te informeren inzake de stand van zaken in dit onderzoek, daar u van mening was dat de situatie wel zou beteren (CGVS, p.11). Tevens kwam de politie ter plaatste nadat u deze had gebeld toen uw ex-echtgenoot op 25 juli 2012 amok had gemaakt op uw werk (CGVS, p.12). Zij ondervroegen u toen niet

alleen maar boden u toen tevens een uur of twee bescherming aan tijdens uw werk. Tevens kon u de dag na deze gebeurtenis een verklaring afleggen bij het parket van Kurbin, waarna een onderzoek werd gestart (CGVS p.12-13). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat toen u zich op 3 september 2012 de laatste keer informeerde inzake de stand van zaken van dit onderzoek, u werd gezegd dat deze zaak later zou worden behandeld. Er werd u ook uitgelegd hoe u de behandeling van uw zaak kon laten versnellen (CGVS, p.13). Bovendien werd er u meegedeeld dat uw ex een contactverbod had gekregen (CGVS, p.21). Tevens verklaarde u dat begin september 2012 het parket u belde met de boodschap dat uw ex door hen werd opgeroepen maar niet kwam opdagen enerzijds en waarbij zij u vroegen nogmaals met de kinderen te komen anderzijds (CGVS, p.16-17). U ging echter niet op deze uitnodiging in (CGVS, p.17). Uit de door u neergelegde gerechtelijke documenten blijkt eveneens dat er wel degelijk een zaak werd gestart tegen uw ex-echtgenoot. Er kan dus in uw geval geenszins besloten worden tot een onwil van de Albanese autoriteiten om u hulp of bescherming te bieden. U voegde weliswaar toe dat uw echtgenoot mensen kent bij de politie en dat hij in staat is zaken te manipuleren in zijn eigen voordeel (CGVS, p.5 en p.18). Dit is echter een blote bewering die u niet kon staven aan de hand van concrete elementen.

Ik voeg hier nog aan toe dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Volledigheidshalve kan hierbij tevens gewezen worden op het bestaan van organisaties die in Albanië instaan voor vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld. Zo werkt de organisatie "Useful to Albanian Women", met afdelingen in verschillende gebieden van Albanië, samen met de politie, gemeenten, verscheidene NGO's, rechtbanken en ziekenhuizen. Slachtoffers kunnen er terecht voor hulp bij het indienen van een klacht en het terug opbouwen van hun leven. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt trouwens ook dat de Albanese autoriteiten ernstige inspanningen leveren op het vlak van gendergelijkheid en het bestrijden van huiselijk geweld, waardoor de laatste jaren een belangrijke vooruitgang in de strijd tegen huiselijk geweld werd vastgesteld. Zo werd in 2006 de wet tegen huiselijk geweld gestemd die op 1 juni 2007 van kracht werd, kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld, werden in de steden aparte politie-eenheden voor huiselijk geweld opgericht en werden educatieve campagnes gevoerd om de negatieve sociale opvattingen over vrouwen te veranderen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De paspoorten en schoolattesten van zowel u als kinderen bevestigen enkel en alleen jullie identiteit, nationaliteit en studieresultaten waaraan geenszins wordt getwijfeld. Dat u gescheiden bent, het hoederecht kreeg over uw kinderen en gerechtelijke stappen ondernam tegen uw ex-echtgenoot wordt evenmin betwist. Wat het attest dd. 17 september 2012 van de gemeente Milot en ondertekend door dorpschef P. L.(...) betreft wijs ik dan weer op het sterk gesolliciteerd karakter van dit document. De hierin vermelde problemen met uw ex-echtgenoot werden immers op uw aanvraag beschreven. Aangaande het door u neergelegd juridisch attest 17 oktober 2012, waarin wordt beschreven dat zowel u als uw vader uw klacht ingediend hebben tegen uw ex-echtgenoot vanwege bedreigingen en slagen en dat de Albanese autoriteiten niet in staat zijn om u en uw kinderen in bescherming te nemen, dien ik dan weer vast te stellen dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van dit document. Niet enkel is de inhoud van dit attest tegenstrijdig met bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat u in Albanië wel degelijk politiebescherming genoot, maar is het tevens niet aannemelijk dat de Albanese autoriteiten een attest zouden schrijven waarop zij verklaren u geen bescherming te kunnen bieden. Voorts is dit het enig attest waarvan u het origineel niet voorleggen kon. Gekopieerde (en gefaxte) documenten zijn bovendien gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van dit document blijkt eveneens uit het gegeven dat hoewel u verklaarde dat u op 25 en op 26 augustus klacht

had ingediend bij respectievelijk de politie en het parket (CGVS, p.12-14), er in dit attest wordt gesteld dat u voor de problemen met uw ex op 24 juli 2012 klacht had ingediend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 02/11/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen,”

2. Over de rechtspleging

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij enerzijds de beslissing aanvecht waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dit met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en anderzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/2, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet:

“§ 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwendings van macht.”

Uit deze bepaling volgt dat de bevoegdheid van de Raad verschilt naargelang hij optreedt als rechter in volle rechtsmacht dan wel als annulatierechter. Verzoekende partij vecht in één en dezelfde akte twee beslissingen aan waarbij de Raad ten aanzien van de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus als rechter in volle rechtsmacht moet oordelen en ten aanzien van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker als annulatierechter. Evenwel blijkt dat de bestreden beslissingen een dermate onderlinge samenhang vertonen dat het aldus past deze in het kader van één beroep samen te behandelen.

2.2. Aangaande de vordering gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift van 29 november 2012 beperkt tot het vorderen van de *“schorsing van tenuitvoerlegging van bevel om het grondgebied te verlaten”*.

De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.”

Zodoende kan de verzoekende partij niet in éénzelfde verzoekschrift, waarin *in casu* twee bestreden beslissingen zijn aangeduid, enkel de afzonderlijke schorsing van de tenuitvoerlegging vorderen van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 november 2012, zonder tevens de nietigverklaring van deze tweede bestreden beslissing te vorderen. De vordering tot schorsing gericht tegen de tweede bestreden beslissing is dan ook niet ontvankelijk.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij stelt dat zij zich niet kan vinden in de bestreden beslissing en zij meent dat zij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend, minstens om de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. Zij heeft de motieven van de bestreden beslissing grondig bestudeerd en wenst deze systematisch te weerleggen in haar verzoekschrift.

3.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.2.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij, met betrekking tot de problemen die zij na haar echtscheiding zou hebben gekend met haar ex-man, eigenaardige en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, voert verzoekende partij aan dat de tegenstrijdigheden in feite miscommunicaties zijn die te wijten zijn aan de inadequate tolk die haar heeft bijgestaan tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij legt uit dat haar tolk niet het standaard Albanees sprak, doch het Kosovaarse dialect. Tussen deze dialecten bestaan soms belangrijke verschillen qua betekenis en nuance. Zo is de tegenstrijdigheid omtrent de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden op 25 juli 2011 te wijten aan het feit dat er verschillende betekenissen worden gegeven aan het woord ‘mishandeling’. Een gelijkaardig misverstand heeft zich volgens verzoekende partij voorgedaan met betrekking tot het al dan niet contacteren van een vrouwenorganisatie. Verzoekende partij verduidelijkt dat zij aanvankelijk had verstaan dat men haar vroeg of zij reeds had gewerkt voor een vrouwenorganisatie. Verder merkt verzoekende partij op dat haar na haar verhoor bovendien verzocht werd om haar verklaringen te ondertekenen in het Nederlands, een taal die zij niet machtig is. Toen zij haar handtekening zette kon zij dan ook onmogelijk weten dat bepaalde linguïstische nuances verkeerd waren vertaald. Om die redenen kunnen dergelijke tegenstrijdigheden dan ook niet gebruikt worden om de geloofwaardigheid van haar verklaringen in twijfel te brengen, waarbij verzoekende partij er nog op wijst dat het tot de taak van verwerende partij behoort om te voorzien in een adequate tolk.

Verder in het verzoekschrift geeft verzoekende partij nog aan dat haar minderjarige dochter op 21 oktober 2012, slechts enkele dagen voor haar gehoor op het Commissariaat-generaal, werd verkracht. Zij diende inmiddels klacht in en het zware trauma dat haar dochter heeft opgelopen werd geattesteerd door een psychiater (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij wijst erop dat deze gebeurtenissen, die zich vlak voor het interview afspeelden, er ongetwijfeld voor hebben gezorgd dat zij zich in een uiterst verwarde en getraumatiseerde staat bevond op het ogenblik van het interview.

3.2.2.2. De Raad stelt ten eerste vast dat verzoekende partij bij aanvang van haar gehoor werd gevraagd of zij de tolk goed begrijpt, waarop zij “ja” heeft geantwoord (administratief dossier, stuk 3, p. 2), dat zij tijdens het verloop van haar gehoor op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van het feit dat er communicatieproblemen zouden zijn met de tolk en dat zij aan het einde van het interview

nogmaals heeft bevestigd de tolk goed te hebben begrepen (administratief, stuk 3, p. 23). Indien verzoekende partij werkelijk vond dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd bijgestaan door een inadequate tolk, had zij dit destijds moeten melden. Het komt volgens de Raad niet overtuigend over dat verzoekende partij pas met dit probleem komt aandragen nu zij met een weigeringsbeslissing werd geconfronteerd.

Ten tweede constateert de Raad dat de door verzoekende partij aangehaalde nuanceverschillen geen verklaring kunnen bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Met betrekking tot de eerste tegenstrijdigheid omtrent de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden op 25 juli 2011, tracht verzoekende partij aannemelijk te maken dat zij het op de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou hebben gehad over 'verkrachting' maar over 'mishandeling'. Afgezien van de vaststelling dat deze uitleg niet plausibel overkomt – verzoekende partij verklaarde immers het volgende: *"Ik ben toen door hem mishandeld en verkracht door hem"* (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst, p. 4) – merkt de Raad op dat verzoekende partij derhalve aangeeft dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd werd begrepen door de tolk, aangezien er iets werd opgeschreven dat zij niet zo heeft bedoeld, terwijl de communicatieproblemen zich volgens haar nu net op het Commissariaat-generaal, en niet op de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben voorgedaan. De Raad wijst er nog op dat de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, haar achteraf nog integraal werden voorgelezen in het Albanees, waarna zij de inhoud van het verslag voor akkoord ondertekende (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst, p. 5). Bovendien dient de Raad vast te stellen dat de opmerking van verzoekende partij dat aan het woord "mishandeling" een verschillende betekenis kan worden gegeven geen verklaring biedt voor de expliciete vermelding van "verkrachting" in de versie voorgehouden op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en "het enkel aan de haren trekken" bij het gehoor op het Commissariaat-generaal anderzijds alwaar de verkrachtig wordt ontkend (administratief dossier, stuk 3, p. 14). Linguïstisch nuances worden derhalve niet aangetoond. De in het verzoekschrift aangebrachte communicatieproblemen kunnen bijgevolg niet worden aanvaard, waarbij de Raad nog opmerkt dat verzoekende partij hiermee trouwens geen verklaring biedt voor het feit dat het proces-verbaal dat zij bijbrengt uitdrukkelijk vermeldt dat haar ex-echtgenoot die dag geen fysiek geweld heeft gehanteerd, hetgeen dan ook weer afwijkt van haar – op zich ook al tegenstrijdige – verklaringen hieromtrent.

De Raad stelt verder vast dat voorgaand verweer evenmin soelaas biedt voor wat betreft de tweede hierboven vermelde tegenstrijdigheid. Haar uitleg dat zij eerst zou hebben verstaan dat haar werd gevraagd of zij reeds had gewerkt voor een vrouwenorganisatie, valt immers absoluut niet te rijmen met de verklaringen die zij naar aanleiding van deze vraag heeft afgelegd: *"Ik wist niet waar deze die waren, waar ik ze kon vinden. En ik hoopte dat dit niet blijven duren zou"* (administratief dossier, stuk 3, p. 11).

De Raad wijst er nog op dat verwerende partij eveneens opmerkt in haar beslissing dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij voor de problemen die haar echtgenoot na 25 juli 2012 veroorzaakte geen aangifte meer had gedaan bij de politie, terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verkondigd dat zij na 25 juli 2012 wel opnieuw bescherming had gevraagd, maar dat zij deze niet direct heeft verkregen, waardoor zij de beslissing nam om Albanië te verlaten. Eveneens haalt verwerende partij aan dat verzoekende partij weinig details kon geven omtrent de vrouwenorganisatie die zij zou hebben gecontacteerd en stelt zij dat het zeer bevreemdend is dat verzoekende partij de door haar echtgenoot opgestuurde brief met een doodskist erop – de voor haar directe aanleiding om Albanië te verlaten – niet kan voorleggen omdat zij die gewoon had weggegooid. Met betrekking tot deze, nochtans essentiële elementen, wordt in het verzoekschrift geen specifiek verweer aangevoerd.

Betreft de opmerking dat men er rekening mee moet houden dat verzoekende partij uiterst verward en getraumatiseerd was tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, omdat haar minderjarige dochter enkele dagen voordien verkracht werd, stelt de Raad vast dat, hoewel het volledig aannemelijk is dat verzoekende partij hier inderdaad zeer sterk van onder de indruk was, dergelijke gebeurtenis niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard. De Raad stelt immers vast dat verzoekende partij op geen enkel moment tijdens haar gehoor gewag heeft gemaakt van de verkrachting van haar dochter en van het feit dat zij om die reden niet of niet helemaal in staat was om op een coherente wijze op de vragen te antwoorden (administratief dossier, stuk 3). Verzoekende partij roept dit element ook niet in wanneer zij uitdrukkelijk met haar tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd, zodat het weinig overtuigend overkomt dat zij hier, na geconfronteerd te zijn met een weigeringsbeslissing, alsnog mee komt aandragen. Van een dergelijk traumatiserende gebeurtenis, kan immers worden verwacht dat verzoekende partij hier enig gewag van zou hebben gemaakt, zeker op de momenten waarop zij werd geconfronteerd met de vaststelling dat zij inconsistente verklaringen heeft afgelegd. Voorts dient te

worden opgemerkt dat uit het gehoorverslag geenszins blijkt dat verzoekende partij zich in een uiterst verwarde en getraumatiseerde toestand bevond tijdens het gehoor. Uit de inhoud van dit verslag blijkt immers dat zij op uitgebreide wijze kon antwoorden op de vragen die aan haar werden gesteld.

3.2.3.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de vaststelling van verwerende partij dat zij niet aantoonbaar dat zij voor haar problemen geen beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Verzoekende partij benadrukt dat zij zich in een situatie bevindt *“met een reëel risico om blootgesteld te worden aan daden van lichamelijk geweld (cf. art. 48/3 Vreemdelingenwet), en aan ernstige schade door het niet optreden van de Staat tegen de onmenselijke behandeling en ernstige bedreiging van het leven van Verzoekster en haar kinderen (cf. art. 48/4 Vreemdelingenwet).”* Verzoekende partij tracht in haar verzoekschrift, onder verwijzing naar verschillende rapporten (zie voetnoten verzoekschrift en het bijgevoegde rapport in de aangetekende brief d.d. 15 februari 2013), aan te tonen dat er voor haar problemen *“manifest onvoldoende rechtsbescherming”* wordt geboden door de Albanese autoriteiten en dat verwerende partij een veel te optimistisch beeld schetst voor wat betreft de werkwijze van de politie en de rechterlijke macht in Albanië voor gevallen van huiselijk geweld.

Zo haalt verzoekende partij aan dat verwerende partij in haar beslissing geen rekening houdt met de ernst van de problematiek van huiselijk geweld in Albanië, en met het gevaar dat dit inhoudt voor de slachtoffers. Zij stip aan dat, hoewel verwerende partij in haar beslissing stelt dat de democratische situatie in Albanië erop vooruit is gegaan, dit voor wat betreft huiselijk geweld juist het tegenovergestelde is. Verzoekende partij stelt dat huiselijk geweld tegen vrouwen een ernstig probleem is en blijft in Albanië en zij wijst erop dat het probleem, omwille van de corruptie van de openbare instanties en de conservatieve mentaliteit, zwaar ondergerapporteerd is. Het feit dat zij één van de slachtoffers is die wel de stap zette om hulp te zoeken, bewijst, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, dat er in haar hoofd zeker geen onwil was om beroep te doen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten. Desbetreffend oppert verzoekende partij nog dat haar niet kan worden verweten niet te zijn komen opdagen op het parket. Zij verklaart dat het voor haar niet mogelijk was om zich in de buurt van de rechtbank te bevinden, aangezien haar ex-echtgenoot zich in de buurt van de rechtbank bevond en de politie en de rechtbanken haar veiligheid niet kunnen garanderen. Dit laatste blijkt tevens uit de informatie waarnaar zij verwijst in haar verzoekschrift. Verzoekende partij wijst er verder op dat er in Albanië, omwille van verschillende factoren, feitelijke straffeloosheid heerst voor daders van huiselijk geweld. Ook kaart zij aan dat het feit dat in Albanië reeds maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren, niet wegneemt dat er sprake is van een institutioneel probleem dat slechts op lange termijn kan worden opgelost. Verzoekende partij herhaalt in dit verband dat zij onvoldoende politiebescherming heeft gekregen. Ook toen uiteindelijk toch een gerechtelijke procedure was opgestart, werd het onderzoek sterk vertraagd door de autoriteiten zelf, de ene keer omdat het zomer was, de andere keer omwille van de drukke eindejaarsperiode. Zij wijst er tevens op dat er bovendien in tussentijd niets ondernomen werd om haar persoonlijke veiligheid te garanderen. Hoewel een contactverbod werd opgelegd, bleven de doodsbreedrengingen komen. Verzoekende partij benadrukt voorts, met betrekking tot de motivering van verwerende partij dat er in Albanië reeds verschillende initiatieven werden opgestart om vrouwen te helpen in situaties van huiselijk geweld, dat uit de informatie die zij bijbrengt blijkt dat de bestaande initiatieven in de praktijk ontoereikend zijn. Verzoekende partij stelt in dit verband dat zij een vrouwenorganisatie heeft gecontacteerd, maar dat deze organisatie haar niet kon helpen. Met betrekking tot de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij haar bewering dat haar ex-echtgenoot connecties heeft bij de politie niet staft met *“concrete bewijsstukken”*, stelt verzoekende partij dat het logisch is dat zij dit niet kan bewijzen, aangezien de personen die zich laten omkopen dit niet op papier zetten. Verzoekende partij wijst erop dat uit de UNHCR rapporten waar zij naar verwijst blijkt dat de vrees voor corruptie van objectieve aard is en zij benadrukt dat zij als sinds 2008 pogingen onderneemt om stappen te nemen tegen haar ex-echtgenoot, doch nog steeds zonder resultaat. Verzoekende partij vermeldt tot slot nog dat zij in Albanië een comfortabel leven leidde en dat, ware het niet voor het wanoptreden van de Albanese autoriteiten tegen de problemen met haar ex-echtgenoot, zij geen reden had om te vluchten.

3.2.3.2. Waar verzoekende partij oppert dat het niet gaat om een *“geval van persoonlijke aard”* en dat zij wel degelijk een vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat *“vervolging”* in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 een voortdurende of systematische schending van mensenrechten veronderstelt, die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen die een staat niet wil of niet kan beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 101, e.v. en UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, 51) en dit omwille van iemands ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een

bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat de problemen van verzoekende partij het interpersoonlijke en gemeenrechtelijke niveau niet overstijgen. Verzoekende partij, die verklaart haar land te zijn ontvlucht omwille van het agressieve gedrag en de bedreigingen van haar ex-echtgenoot, toont immers niet aan dat het gedrag van haar ex-echtgenoot is ingegeven door haar nationaliteit, ras, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep of dat zij omwille van één van voormelde vervolgingsgronden geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. Haar opmerkingen doen geen afbreuk aan de vaststelling dat haar problemen vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève.

Betreft het uitgebreide betoog van verzoekende partij dat zij in Albanië niet kan rekenen op de hulp en bescherming vanwege de daar aanwezige autoriteiten, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de asielzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Voorts verwijst de Raad naar en sluit hij zich aan bij wat verwerende partij dienaangaande stelt in haar nota met opmerkingen: *“De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Internationale bescherming kan derhalve slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming en, gelet op wat volgt, dient te worden vastgesteld dat de Albanese autoriteiten zich wel degelijk hebben ingespannen om verzoekster de nodige rechtsbescherming te bieden.*

Uit haar verklaringen blijkt immers dat toen verzoeksters vader op 28 december 2011 de politie belde om aangifte te doen van het gegeven dat haar ex haar achtervolgde en per telefoon haar met de dood bedreigde, zij de persoonsgegevens van haar ex vroegen en meedeelden dat zij zich met deze zaak zouden bezig houden na de drukke nieuwjaarsperiode en dat zij haar ex zouden opzoeken (CGVS, p.9-11). Verzoekster liet echter na zich naderhand bij de politie te informeren inzake de stand van zaken in dit onderzoek, daar zij van mening was dat de situatie wel zou beteren (CGVS, p. 11). Tevens kwam de politie ter plaatse nadat verzoekster deze had gebeld toen haar ex-echtgenoot op 25 juli 2012 amok had gemaakt op haar werk (CGVS, p. 12). Zij ondervroegen verzoekster toen niet alleen maar boden haar toen tevens een uur of twee bescherming aan tijdens haar werk. Tevens kon zij de dag na deze gebeurtenis een verklaring afleggen bij het parket van Kurbin, waarna een onderzoek werd gestart (CGVS p. 12-13). Voorts blijkt uit haar verklaringen dat toen zij zich op 3 september 2012 de laatste keer informeerde inzake de stand van zaken van dit onderzoek, haar werd gezegd dat deze zaak later zou worden behandeld. Er werd haar ook uitgelegd hoe zij de behandeling van haar zaak kon laten versnellen (CGVS, p. 13). Bovendien werd er haar meegedeeld dat haar ex een contactverbod had gekregen (CGVS, p.21). Tevens verklaarde zij dat begin september 2012 het parket haar belde met de boodschap dat haar ex door hen werd opgeroepen maar niet kwam opdagen enerzijds en waarbij zij haar vroegen nogmaals met de kinderen te komen anderzijds (CGVS, p.16-17). Verzoekster ging echter niet op deze uitnodiging in (CGVS, p.17). Uit de door verzoekster neergelegde gerechtelijke documenten blijkt eveneens dat er wel degelijk een zaak werd gestart tegen haar ex-echtgenoot. Er kan dus in haar geval geenszins besloten worden tot een onwil van de Albanese autoriteiten om haar hulp of bescherming te bieden.

Gelet op het feit dat de Albanese autoriteiten in het concrete geval van verzoekster (en voor zover geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde feiten) wel degelijk stappen hebben gezet om haar de nodige rechtsbescherming te bieden, wordt te dezen niet dienstig verwezen naar algemene informatie met betrekking tot de problematiek van huiselijk geweld in Albanië en het beweerde “manifest ontbreken van effectieve rechtsbescherming”. Gelet op de hoger beschreven inspanningen van de Albanese autoriteiten, kan verzoekster bezwaarlijk het uitstellen van bepaalde onderzoeksdaden of gerechtelijke procedures aangrijpen om te stellen dat er geen sprake is van effectieve rechtsbescherming.

Waar verzoekster aanhaalt dat het logisch is dat zij de connecties van haar ex-echtgenoot bij de politie en haar verklaring dat hij in staat is de zaak te manipuleren niet kan bewijzen, merkt verweerder op dat niet wordt verwacht dat er bewijzen worden aangebracht van de omkoping. Er wordt echter wel terecht in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeksters verklaringen dienaangaande slechts een blote niet gestaafde bewering betreffen. Deze loutere bewering kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster geen beroep kan doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

Het feit dat verzoekster niet opdaagde op het parket omdat haar echtgenoot zich in de buurt van de rechtbank bevond, kan bovendien bezwaarlijk de Albanese autoriteiten worden aangerekend.

Voor het overige volhardt verweerder in de vaststelling dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië wel degelijk tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immer niet zondermeer gedoogd. Volledigheidshalve wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gewezen op het bestaan van organisaties die in Albanië instaan voor vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld. Zo werkt de organisatie "Useful to Albanian Women", met afdelingen in verschillende gebieden van Albanië, samen met de politie, gemeenten, verscheidene NGO's, rechtbanken en ziekenhuizen. Slachtoffers kunnen er terecht voor hulp bij het indienen van een klacht en het terug opbouwen van hun leven. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt trouwens ook dat de Albanese autoriteiten ernstige inspanningen leveren op het vlak van gendergelijkheid en het bestrijden van huiselijk geweld, waardoor de laatste jaren een belangrijke vooruitgang in de strijd tegen huiselijk geweld werd vastgesteld. Zo werd in 2006 de wet tegen huiselijk geweld gestemd die op 1 juni 2007 van kracht werd, kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld, werden in de steden aparte politie-eenheden voor huiselijk geweld opgericht en werden educatieve campagnes gevoerd om de negatieve sociale opvattingen over vrouwen te veranderen."

De Raad komt tot de conclusie dat, ondanks het feit dat, zoals verzoekende partij aankaart, de tenuitvoerlegging van bepaalde door de Albanese overheid genomen initiatieven enige vertraging oploopt en dat er nog steeds veel ruimte is voor verbetering, uit de door verwerende partij aangebrachte informatie wel degelijk blijkt dat door de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij wel degelijk beroep heeft kunnen doen op de hulp/bescherming vanwege de Albanese autoriteiten.

3.2.4. Aangaande het betoog dat de beslissing van verwerende partij niet strookt met het beleid terzake – immers heeft België op 11 september 2012 de "Conventie over de preventie en bestrijding van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld van de Raad van Europa" ondertekend en is België, zodra deze conventie geratificeerd is, verplicht om slachtoffers van huiselijk geweld "met een afhankelijke verblijfsvergunning" te beschermen tegen uitzetting, meent de Raad dat het volstaat om te verwijzen naar de uiteenzetting in punt 3.2.3.2.

3.2.5. Verzoekende partij brengt per aangetekende brief (zie rechtsplegingsdossier, stuk 19) nog twee documenten bij: een attest van de "dienst Preventie voor intrafamiliaal geweld", volgens hetwelk verzoekende partij zich op 19 maart 2013 heeft aangemeld bij deze dienst, en een origineel ziekenhuisattest, vergezeld van een vertaling naar het Frans, waarin vermeld staat dat zij op 1 januari 2005 werd opgenomen in het ziekenhuis in Laç en dat zij door haar echtgenoot werd mishandeld en verkracht. De Raad stelt vast dat deze bijgebrachte stukken geen afbreuk vermogen te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing, met name dat verzoekende partij, aangaande de problemen die zij na haar huwelijk zou hebben ondervonden met haar ex-echtgenoot, eigenaardige en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, dat haar problemen met haar ex-echtgenoot van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar problemen geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zouden bestaan.

3.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van voormelde wet kan worden toegekend.

3.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op, zoals hoger vastgesteld, afdoende wijze aantoonde dat indien de door verzoekende partij voorgehouden problemen na haar echtscheiding al geloofwaardig kunnen worden beschouwd, *quod non*, zij in haren hoofde duidelijk aangeeft zich desbetreffend op de hulp en bijstand van de Albanese autoriteiten te kunnen beroepen, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

3.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij geen rekening houdt met haar werkelijke verhaal en met alle aspecten van die informatie die verwerende partij zelf heeft bijgebracht, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de zeer uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 oktober 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep tot schorsing, gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*), wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT